

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **BZENEC1630 s.r.o.,** IČO 22525602
sídlem Růžová 972/1, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j.: 7036635/25/2080-81541-609327

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl vydán exekuční příkaz na přikázání jiné peněžité pohledávky (dále také jen „*exekuční příkaz*“) podle ust. § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. c) a § 191 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“). Exekuční příkaz je směřován na žalobce jako na poddlužníka, dlužníkem je jiná obchodní společnost (dále také v textu zmiňován obecně jako „*dlužník*“). Žalobci jako poddlužníkovi bylo zakázáno, aby od okamžiku, kdy mu bude exekuční příkaz doručen, po dobu trvání daňové exekuce vyplatil dlužníkovi (jiné obchodní společnosti) pohledávku, kterou za ním má z důvodu smlouvy o převodu obchodního závodu uzavřené mezi žalobcem a dlužníkem, kde je dlužník prodávající a žalobce kupující (případně s ní jinak právně disponoval). V exekučním příkazu je uvedeno, že dlužník nezaplatil podle vykonatelného rozhodnutí správci daně zde uvedenou částku. V odůvodnění je uvedeno, že dlužník neuhradil nedoplatky, proto bylo vydáno toto rozhodnutí.

[2] Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou, v níž s rozhodnutím nesouhlasí a domáhá se jeho zrušení. Uvádí, že dlužníkovi nebyl doručen exekuční příkaz do datové schránky, a proto podle jeho názoru nenabyl právních účinků; uvádí, že navzdory tomu, že exekuční příkaz není z tohoto důvodu pravomocný, je proti žalobci vedena daňová exekuce. Tím podle jeho názoru došlo k porušení ust. § 178 odst. 4 daňového řádu. Dále namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění exekučního příkazu, neboť z něj není patrné, z čeho správce daně dovozuje existenci neuhrazené pohledávky. Žalobce tvrdí, že pohledávka na zaplacení kupní ceny za převod obchodního závodu zanikla před vydáním exekučních příkazů.

[3] Žalovaný s podanou žalobou věcně nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Exekuční příkaz byl doručen zmocněnci dlužníka na základě plné moci ze dne 10. 2. 2025, která je účinná vůči žalovanému ode dne 19. 5. 2025, tato plná moc byla udělena i na exekuční řízení podle vymezení jejího obsahu. V tomto případě byl vydán platební výměr ze dne 17. 6. 2025, který byl doručen zmocněnci dlužníka dne 23. 6. 2025 a dlužníkovi dne 17. 6. 2025, v současnosti probíhá odvolací řízení. Následně byl vydán zajišťovací příkaz a zde napadený exekuční příkaz, který byl doručen zmocněnci dlužníka. Ohledně zániku pohledávky uvádí, že obdržel sdělení žalobce, který považuje pohledávku za zaniklou. Kupní cena nebyla specifikována, žalobce blíže nespecifikoval, jak pohledávka zanikla, proto byl správcem daně vyzván, aby tak učinil, na to žalobce reagoval tak, že bankovní výpis neposkytne, neboť pohledávka zanikla jiným způsobem. Žalobce byl znovu vyzván správcem daně, aby sdělil, jak pohledávka zanikla. Dále uvádí, že všechny zákonné náležitosti vydání exekučního příkazu byly splněny, proto byl vydán, zajišťovací příkaz na dlužníka, na jehož základě byl vydán napadený exekuční příkaz, byl vykonatelný v době vydání exekučního příkazu, následně byl shledán zákonným v odvolacím daňovém řízení.

[4] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*s.ř.s.*“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[5] Při hodnocení prvního žalobního bodu (nedoručení exekučního příkazu dlužníkovi, tedy osobě odlišné od žalobce) soud vychází z obsahu předloženého správního spisu, z něhož plyne, že exekuční příkaz byl doručován zmocněnci dlužníka a tomu byl doručen do datové schránky dne 10. 9. 2025. Vzhledem k tomu, že dlužník v daňovém řízení vůči správci daně uplatnil svou plnou moc, která je obecná a vztahuje se jak na nalézací daňové řízení daně z přidané hodnoty, tak na i případné navazující daňové řízení, má soud za to, že tato plná moc pokrývá i následná daňová řízení, jimiž v tomto případě jsou zajišťovací a exekuční řízení, pokud se opírá o původní daňové řízení. To vyplývá z předloženého správního spisu, žalobce tyto skutečnosti konkrétně nijak v žalobě nepopírá. Pokud tedy zde napadený exekuční příkaz byl doručen zmocněnci dlužníka, stalo se tak v souladu s právem a správce daně žádný procesní předpis neporušil.

[6] Obecněji soud uvádí, že napadené rozhodnutí přezkoumává pouze v rámci uplatněných žalobních bodů. Není úkolem soudu za žalobce vyhledávat skutečnosti, které mohou být obsahem žalobních bodů. Pokud žalobce uplatní žalobní argumentaci v obecném rozsahu, jako je tomu v tomto případě, odpovědí na takovou argumentaci musí být zase poměrně obecné hodnocení soudu, které plyne zejména z vyjádření žalovaného a předloženého správního spisu.

[7] V druhém žalobním bodě žalobce namítá nedostatečnou odůvodněnost exekučního příkazu v tom smyslu, že žalobce vůči správce daně uplatnil své tvrzení, že pohledávka neexistuje. Taková obrana však není proti vydání exekučního příkazu důvodná. Exekuční příkaz v době svého vydání musí vycházet z toho, zda vůči dlužníkovi existuje neuhrazená pohledávka v daňovém řízení, a zda žalobce jako poddlužník má vůči dlužníkovi závazek, který tvoří jeho pohledávku (ust. § 191 odst. 1 daňového řádu). Tyto skutečnosti v exekučním příkazu jsou uvedeny dostatečně – je zde odkaz na exekuční titul (vykonatelné rozhodnutí správce daně vůči dlužníkovi ze dne 9. 7. 2025, jímž byl zajišťovací příkaz), stejně jako odkaz na pohledávku, kterou má dlužník vůči poddlužníkovi (smlouva o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025). V době vydání exekučního příkazu tak bylo dostatečně určitě v exekučním příkaze vymezeno, jaký je exekuční titul, a co tvoří pohledávku dlužníka. To je pro vydání exekučního příkazu dostatečné. Konkrétní skutkové okolnosti této pohledávky pak nejsou skutečností, která by měla vliv na vydání exekučního příkazu. Tomu slouží další právní prostředky v rámci exekučního řízení, které poddlužník může uplatnit a o nichž musí být řádně rozhodnuto (např. v rámci řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce). Až v takovém řízení je možné zhodnotit, zda jsou v době rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce dány skutečnosti, které jejímu průběhu brání. O to však v tomto správním řízení nejde – zde soud hodnotí pouze důvody pro vydání exekučního příkazu, nikoliv důvody, které případně v průběhu exekuce odpadly.

[8] V dané věci tak soud tuto část žalobní argumentace hodnotí jako nedůvodnou. V napadeném rozhodnutí je dostatečně konkrétně vymezeno, jakého daňového řízení se exekuce dotýká a proč je důvod pro vydání exekučního příkazu vůči poddlužníkovi, a to konkrétním uvedením shora zmíněných právních skutečností. Jiné okolnosti, které vznáší žalobce v podané žalobě, nejsou skutečnosti, které zpochybňují vydání exekučního příkazu, ale důvody, které může uplatnit v řízení o zastavení exekuce. To není předmětem tohoto správního a soudního řízení.

[9] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[10] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. února 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu